

לב:

השוחט פרק שני הולין

רבינו גרשום

מסורת הש"ס

ול'יחשוב נמי דחוקיה. ואם תאמר אמאי לא פריך וליחשוב דועירי דלמחר (לעיל דף כ:) נשברה מפרקת ורוב נשר עמה נבלה וי"ל דלניה נבלה אלף אלף סך נפקק נמי חוט השדרה והא מני לה דנפקק חוט השדרה למחר אסור אבל מחוקיה פריך שפיר

בשחיטה וקא קרי לה טרפה. איתביה רב אבא בר אבא לרבא לומר כרזי אבא וכו' (השוחט חתך זו פסק ולבסוף) (שם פסק ולבסוף שחט) טרפה: והא רבא דקא חזין אפי' פסק ואח"כ שחט נבלה אימא וכבר שחט נפסלה בשחיטה ומשום הכי נבלה נזיר ר' ענה (הטרף) חרא דהיינו קמייתא. לומר שחט את הדיש וכבר שחט חרא לישנא הויא ולא יבול לחיזי [כן] ועיין אברי' אברי' וקשיא מתימין: אלף אמר רבא אלו אסורות קמי'. לעולם בין שחט את הדיש ופסק את הגרגרת בין שחט את הגרגרת ואח"כ שחט את הדיש הוי נבלה ואי פרט אלף טרפות בבמה נקבת הדיש ופסקת הגרגרת לא קמי' אלו טרפות אלא אסורות קא בני שין נבלות ויש חתי טרפות ואלו מנייה נקבת הדיש ופסקת הגרגרת נבלות והשאר כאן מסימנה עשר כולן טרפות. וליחשוב נמי דחוקיה לומר לרביך השחט שחיטין או במשנה נבלות וחשבת נמי במשנה דחוקיה: ויש לקיש אבר כאן שחט במקום חתך כי כלומר המשנה דרשנין ושחט את הדיש ופסק את הגרגרת כי נבלה שחט במקום חתך: וזו אמר ריש לקיש חתי הכי והאמר ריש לקיש שחט את הקנה ואח"כ ניקבה הריאה כי כשאין עור וכשר חופין את רובו שחט היינו בעלם שני אבל בעלם שחט היינו המחזיר לגוף לא מיטרפא שום שצרת העלם גרידא ומיהו צ"ק (לעיל דף גא.) פ"ה יטל הירך והבשר והעור חופין עד חלי הירך או שליש יזרא. טרפה: והדר ביה רבי יודא. פ"ה ממה שהקשה מה לי בריאה מה לי בני מעיים אלף טעמא [א] משום דכמאן דמנחא דניקולא דמיא ופירש הא דעבי נקבו בני מעיים בין סימן לסימן דהיינו חתלה הוה שני מעיים כמאן דמנחא דניקולא דמיא ונראה דעת הקובץ שאין [א] ל"ל דרבי זירא פליג אר"ל וקשה דנקבו בני מעיים בין סימן לסימן משמע אפילו בין וישט לקנה ועוד דמשני רבי זירא דלנזירי דרבא

קובת הוושט ופסוקת הגרגרת אמר רבא לא קשיא כאן שחט ולבסוף פסק כאן שחט ולבסוף שחט שחט ולבסוף פסק נפסלת בשחיטה היא פסק ולבסוף שחט כי דבר אחר גרם לה ליפסל דמיא איתביה רב אחא בר הונא לרבא שחט את הוושט ופסק את הגרגרת פסק את הגרגרת ואחר כך שחט את הוושט נבלה אימא וכבר שחט את הדיש דהיינו קמייא * ועוד * הא [א] תנן ואח"כ אלף אמר רבא אלו אסורות קמי' ויש מהן נבלות ויש מהן טרפות וליחשוב נמי דחוקיה דאמר חוקיה עשאה גיסטרא נבלה וליחשוב נמי דרבי אלעזר רבי אלעזר רבי ירך [א] וחלל שלה נבלה כי קתני נבלה דלא מטמאה מחיים אבל נבלה דמטמאה מחיים לא קתני רבי שמעון בן לקיש אמר כאן שחט במקום חתך כאן שחט שלא במקום חתך שחט במקום חתך נפסלה בשחיטה היא שלא במקום חתך כי דבר אחר גרם לה ליפסל דמיא וזו אמר רבי שמעון בן לקיש הכי והאמר רבי שמעון בן לקיש שחט את הקנה ואח"כ ניקבה הריאה כשרה אלמא כמאן דמנחא דניקולא דמיא הכא נמי כמאן דמנחא דניקולא דמיא אלף אמר רבי חייוא בר אבא אמר רבי יוחנן לא קשיא כאן קודם חזרה כאן לאחר חזרה [א] ומשנה לא זוהי ממקומה גופא אמר רבי שמעון בן לקיש שחט את הקנה ואח"כ ניקבה הריאה כשרה אמר רבא לא אמר רבי שמעון בן לקיש אלף בריאה הואיל וחי ריאה תלויה בקנה אבל בבני מעיים לא מתקיף לה רבי זירא מאחר שגולדו בה סימני טרפה חתרת מה לי בריאה מה לי בני מעיים והדר ביה רבי זירא [א] דבעי רבי זירא ניקבו בני מעיים בין סימן לסימן מהו מי מצטרף סימן ראשון לסימן שני לטהרה מירי נבלה או לא ואמרין לאו היינו [א] דבעי אילפא הוציא עובר את ידו בין סימן לסימן מהו מי

קאמר ליה הוה ליה למימר קמיבעיא ליה ועוד דקאמר דהדר ביה רבי זירא מדבעי רבי זירא [א] נקבו לא הוה ליה למימר טפי אלף והדר ביה רבי זירא דבעי רבי זירא [א] אלף מדנקט מדבעי רבי זירא משמע שחט הדיש חזר בו והכי פריך דמקשה לרבא מה לי בריאה מה לי בני מעיים שכל מקום יש להמיר ש"מ דסבר דאין טרפות לחאי חיות ולא שייך למיבעי נקבו בני מעיים בין סימן לסימן ומתחלה מיבעי ליה נקבו אפילו נשחט הוושט תמילה דהוי שפוטא ליה דיש טרפות לחאי חיות ומשני [א] לעולם לא חזר מן הבעיא והוציא דרבא שחט בריאה פריך כיון דשרי בניקבה הריאה אחר שחיטת קנה זה אי אפשר [א] אלף מטעם שאין טרפות לחאי חיות ואם כן גס בבני מעיים תמיר:

ואמרין [א] דא היינו רבי זירא. לכך הוצרך כאן להניח ראיה מאלפא משום דרבי זירא קאמר דבריו ולא אמר אלף מי מצטרף סימן ראשון לסימן שני אי לא ולטהרה מירי נבלה גמרא הוה דקאמר לה לכך מדקאמר דקאמר לאו היינו דבעי אילפא ש"מ דלטהרה מירי נבלה קמיבעיא ליה: מולחו

המקשה [א] נקמן סכא. עובר נותר בשחיטת אמו אבל הוציא ידו קודם שחיטת התם דלמחר אכר זר טרפה שחוטת ידו ויש שחטו אילפא דמיא ליה שחיטה לטהרה דתן התם [א]. שחט את אמו ואח"כ חתכה מגע נבלה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים מגע טרפה שחוטת ידו אילפא [א] הוציא עובר את ידו בין סימן לסימן מהו סימן ראשון שחט להמיר ולטהרה סימן שני לא נא לחותו אכר אלף לטהר: ומי

לעיל כה. ע"כ. [א] ופליג כה. ממרה [א] נדה כה. [א] גי רש"ל ופליג על דברי ר' נבילה. [א] [א] וימותו לו וסך נפקמן. [א] לקמן ס"ו. [א] וימותו מהו.

נאיון הש"ס

גב' ועיר הא נתן. ברש"י הגירסא תא: תא: שם הא נתן ויח"כ. ועין יומא ט"ז ע"ה:

הנהרות הב"ח

[א] גב' ועיר הא תא: ואחר ק: [א] טס מדביע ר' זירא: [א] ר"ח ר"ה נקבת הוושט ופסוקת הגרגרת תלפא:

הנהרות מהר"ב

[א] גב' ועיר הא תא: ואחר ק: [א] טס מדביע ר' זירא: [א] ר"ח ר"ה נקבת הוושט ופסוקת הגרגרת תלפא:

מובא רש"י

ופסוקת הגרגרת. למהם כרייה ויפסוק רב. עשאה גיסטרא. שחטתה למהם או נולדה טי' או נשברה עד החלל. כל דבר החלוק לשנים קרי גיסטרא ועירי. כא. נבלה ר"ח. ממקום חיתוי כחוקא כחוקא. וחלל שלה. לומר לא שניטל הפלס עם קול הכשר הפנימי ושאר שני העליון ויבעי עד חלי הירך כל הפלס ויפסוק חתה. ודחט טרפה אם כל מקום חתך עין חלל כחוקא [א] נבלה [א] רש"י [א] נבלה. [א] ע"כ. שיהי חיה שחטתה נבלה. תמונה [א].

שיטה מקובצת

[א] והדר ביה ר' זירא מדבעי רבי זירא [א] נקבו לא הוה ליה למימר טפי אלף והדר ביה רבי זירא דבעי רבי זירא [א] אלף מדנקט מדבעי רבי זירא משמע שחט הדיש חזר בו והכי פריך דמקשה לרבא מה לי בריאה מה לי בני מעיים שכל מקום יש להמיר ש"מ דסבר דאין טרפות לחאי חיות ולא שייך למיבעי נקבו בני מעיים בין סימן לסימן ומתחלה מיבעי ליה נקבו אפילו נשחט הוושט תמילה דהוי שפוטא ליה דיש טרפות לחאי חיות ומשני [א] לעולם לא חזר מן הבעיא והוציא דרבא שחט בריאה פריך כיון דשרי בניקבה הריאה אחר שחיטת קנה זה אי אפשר [א] אלף מטעם שאין טרפות לחאי חיות ואם כן גס בבני מעיים תמיר: